

— Е-е, чакайте, че ще ме завалите... Моитѣ момичета, моитѣ хубави, мили, добри момичета... Ами дѣ е майка ви, дѣ е Филипъ? Защо не доведохте и тѣхъ?

— Тѣ те чакатъ дома, ние имъ обѣщахме да те заведемъ при тѣхъ, съ насъ... ахъ вуйчо, колкото си ти лошъ! Чакахме те до вчера и щомъ получихме писмото ти, че трѣбва да останешъ тукъ, тозчасъ рѣшихме да дойдемъ и те вземемъ. Страхувахме се че си злѣ... Ти тѣй малко ни пишешъ!

Дразнѣше се Вѣрка, която бѣ по-малката, съ руса коса, а тъмни очи, ученичка отъ първи или втори класъ — вуйчото бѣ забравилъ. По-големата — Мара — бѣ женена отъ една година и малко приличаше на сестра си. Тя само стискаше ржката на стария вуйчо и го гледаше въ очитѣ:

— Защо не ни писа още щомъ дойде? Какъ е сега кракътъ ти? Филипъ тѣй много искаше да те види! но има много работа, по цѣлъ день пише — дневникътъ си отъ войната прѣписва... Той сѣмо те поздравява и те чака.

— Ахъ, Господи! — извика старецътъ и помѣри къмъ столоветѣ. — Ами че вземете столоветѣ и седнете при мене. Тѣй. А не можахъ да ви пиша, дѣца, защото нѣмахъ врѣме, пъкъ и не обичамъ твърдѣ да пиша, противно ми е. Да ви разказвамъ изъ войната — на: колкото искате, но не ми се пише нищо. А къмъ васъ ми се искаше много да дойда и на нѣколко пжти съмъ се приготвялъ, но....

Стариятъ офицеръ трепна и погледна замислено крака си, обутъ въ дебелъ плъстенъ калцунъ, съ галошъ намѣсто ботушъ.